

XXIV – EU, O NARRADOR, OUTRA VOLTA

Chove. E ao mesmo tempo que a terra enchoupa, ávida de auga despois dun longo inverno enxoito, o son das gotas que petan nos vidros das xanelas do cuarto anéganme o ánimo permitindo que a preguiza se instale en min.

Comezo, a dicir verdade, a estar canso deste relato despois de tantos meses mergullado nel. Vaime apeteendo encetar unha nova aventura, poñerme a escribir outra cousa e soñar con novos personaxes e escenarios.

Estou, xa que logo, firmemente decidido a rematalo. Podería

tentar poñerlle fin dicíndoche, por exemplo, que na miña opinión o importante dunha trama non é que sexa real senón que o pareza. A súa verosimilitude. Pois esta non o aparenta, dirás ti; nin real nin o asemella. De acordo, coincido contigo en que moi verídica non parece, dende logo. Terei entón que tratar de xustificar o porqué de que a contase deste xeito.

Coido que a obxectividade non existe e intentar reflectir a realidade paréceme un esforzo van, algo seguramente imposíbel por moi factíbel que nos poida parecer en ocasións. En canto pasa polas mans de alguén, as túas ou as dun autor, e ao vela dende o prisma da súa perspectiva, é inevitábel que colla a cor da súa ollada. Non creo que me achegase no desenvolvemento deste enredo nin tan sequera á imaxe que eu propio teño dela. Comecei a contar a historia que me apetecía e da forma en que o corpo mo pediu. Despois, como sempre acontece, colleu vida propia e levoume por onde quixo sen que eu puidese facer ren por controlala. Deixei fluír o pensamento até que a imaxinación e os feitos nos que se basea se confundiron; xa non sei, nin me importa nin coido que importe, o que foi certo e o que non o foi. O que podo dicir, iso si, é que gocei, e moito, fantasiando e escribindo. Sería o meu desexo que contigo acontecese o mesmo, que conseguira entreterte e che proporcionara cando menos algúns momentos de pracer.

Verdade e realidade... que importancia teñen para o seu transcurso? Porque... respóndeme se podes: que é a realidade?

O feixe de falsidades que nos contan acotío? O que ves na tele, escoitas pola radio ou les na prensa? Non serás dos que pensa que todo o que sae na pantalla ou se imprime nun xornal xa é verdade polo feito de publicarse? Ás veces é suficiente con escoitar a mesma nova en dous medios diferentes para decatarse de que algo falla. Contrádinse, pensarás; ou, peor aínda: alguén mente. Por que o fan?, poderías preguntarte.

Quizais entre as liñas destas páxinas se agoche moito máis do que ti cres e do que eu poida imaxinar. O Rovertó existe, ou existiu, malia non ser el a quen levou a enxurrada, senón certamente o coche dun coñecido. Personificar e pór voz a algún dos protagonistas foi polo menos divertido e, en canto ao resto do que conto, os escenarios e as situacións son nididamente imaxinarios pero, se non son certos... poderían. A realidade, de seguro que o escoitaches moitas veces, supera case sempre a máis fantasiosa das ficcións. Non pretendo que me creas. É máis: preferiría que non o fixeras, que abriaras os ollos e crearas por ti mesmo unha opinión. O teu criterio. Mellor nos iría; a case todos.

Cerrei os ollos; mantívenos suavemente pechados, sen facer forza. Concentreime. Permitín que os recordos en forma de imaxes dalgunha das viaxes e aventuras que vivíramos xuntos me percorresen a superficie da retina e fosen quen de roubarme algunha bágoa. Foi tan só un instante, unha pequena concesión ao meu lado máis sentimental que me consentín cando volvíñ alí, á ribeira da ría, preto do lugar onde intúo que

deben xacer os seus ferros.

A vida continúa. Agora teño un coche novo e moitos quilómetros por diante que percorrer. Seguirei a prender a radio cando conduzo a pesar dos escoitagrilos que ateigan decontino os faladoiros. Procuo impedir que me desacouguen os remorsos que agroman de cada vez que os escoito falar, coas mans no volante, da queima de combustíbeis fósiles, da emisión de gases de efecto invernadoiro e, sobre todo, do demo ese do cambio climático. Decátome de que comezo a estar vello e aqueloutrado, dinmo os nocellos e mais as neuronas, e aínda así sei que nin quererei nin poderei resistirme a intentar cambiar os meus hábitos; non hei tardar en procurar coller o costume de ir camiñando aos sitios, en usar o transporte público, apagar as luces cando non estea no cuarto e todas esas cousas, e mesmo poida que o próximo coche que merque sexa eléctrico, mixto, ou o que queira que haxa para entón. Non sei, até é bastante posíbel que o consiga; e mentres el, o pobre Rovertó, seguirá alí, a enferruxar a inmensidade azul.

*República do Sar,
no enxóito inverno de 2008*